

СЛАВА УКРАЇНІ

ГЕРОЯМ СЛАВА!

ГО «Славетні епохи України», код 41911020, Україна, 04210, Київ

пр-кт Героїв Сталінграду, 26, к.32, (044) 2293250, seu.inform@gmail.com

1

Опис проекту – сценарію про життя Героя АТО

*Олексія Дурмасенка (кіборга Динамо, прапороносця)
01.06.1989р. – 29.12.2014р.*

*Героїчно загинув у бою на Донбасі від рук російських диверсантів.
Син, брат, друг, флорист, художник, дизайнер, спортсмен, особистість,
патріот, доброволець, боєць 93-ої бригади, кіборг - позивний «Динамо»...*

Сюжетна лінія: Головний Герой гине на полі бою і, падаючи, перед його очима проносяться миттєвості його короткого, але насиченого життя (від народження до загибелі).

Миттєвості життя як по колу повертаються до межі останнього спалаху - точки неповернення, а потім продовжується вже без Героя, але за його незалежної ініціативи.

Автори сценарію О.Дурмасенко, О.Дурмасенко, (с)2017

30.10.19

044/229-32-50, 099/344-47-01

seu-info@i.ua

fbk:ГО Славетні епохи України

Проект - сценарій «ПРОСТО ГЕРОЙ»
«Спалахи буття» або «...25 за 100!»

ч.1

Проект робочого сценарію.

Сюжетна лінія: Головний Герой гине на полі бою і, падаючи, перед його очима проносяться миттєвості його короткого, але насиченого життя (від народження до загибелі).

Миттєвості життя як по колу повертаються до межі останнього спалаху - точки неповернення, а потім продовжується вже без Героя, але за його незалежної ініціативи.

Сцена 1. Зона бойових дій, селище Піски

Спалах-1.

8-30, Втоmlений Альоша після варти зайшов до побратимів у бліндаж попиту чаю та поспілкуватися.

Навколо ранковий дим, лунають де-не-де автоматні постріли та далекі вибухи.

Раптом лунає крик: «Тривога! Зайшло ДРГ!»

Бій великим планом. ДРГ, 14-18 найманців атакує блок-пост одного з підрозділів 93 мотопіхотної бригади ЗСУ, просоваючись вглиб укріплень захисників України.

Спалах-2.

Побратим Костя (вибігаючи з бліндажа та хапаючи автомат): «Льохааа! Вдягни шолом!».

В той самий час чутно свист кулі й Костя падає (куля пройшла під пахвою повз бронезилет).

Альоша (не дивлячись у бік товарища) : «Та ну його. Немає часу!».

Альоша хапає автомат, біжить до виходу.

Альоша (повертає голову назад): «Костян, ти де?! Костян, ти де?».

Відповіді нема. Альоша кидає погляд ліворуч і бачить нерухомого Костю з застиглим

розривається в двох метрах від нього і один з уламків влучає йому в потилицю.
Смертельно поранений,
Альоша падає і в цю мить у свідомості спалахують епізоди його життя.

Сцена 2. Новонароджений, малюк і перші радощі

Спалах-1.

(погляд від головного героя) Альоша (3 місяці) лежить у колисці та баче схилених над ним усміхнених-батьків, які розмовляють з ним.

Мати (вік 19 років): «А хто це тям у нас такий? Агу!».

Батько: «Льошечка, синочку мій! Агу! Агу!».

Спалах-2.

Перші кроки: Альоша невпевнено робить перші кроки до батька.

Батько: «Йди, йди до мене, мій хлопчику».

Батько підхоплює його, а потім відпускає до матері.

Мати: «Альошенька, дитинка моя!».

Батько і мати обнімають один одного, бавляться з сином.

Спалах-3.

Альоша, знаходячись у кімнаті, дивиться, як з передпокою заходить батько і несе щось у руках.

Батько (посміхаючись): «А що це тато купив?».

Батько збирає у кімнатні гойдалку, після чого вони з матір'ю качають на гойдалці маленького Альошу. Той радісно дивиться на батьків і посміхається.

Спалах-4.

Батько з Альошею граються у пісочниці з дитячими машинками та пасочками. До них підходить щасливий дідусь.

Дідусь: «Альошечка, в тебе народилась сестричка!».

Альоша (побачив діда): «Деда, деда, я тебе люблю!».

Батько (цілує Альошу): «Синочка, у нас сестричка!».

Спалах-5.

Батько і мати везуть хворого Альошу (5 місяців) у таксі до лікаря. Він дивиться на батька і матір, які плачуть.

Батько: «Люба, ми врятуємо нашого синочка. От побачиш, все буде добре. Про цього лікаря казали, що він чудовий фахівець».

Мати (плаче): «Так, все буде гаразд!».

Альоша (міркує про себе): «Ой, щось мені пити хочеться і чомусь я втомлений. Навіть кричати нема сил. Якось дивно. Але ж зі мною тато і мама, вони все зроблять, щоб мені було добре».

для дітей речі.

Альоша, поглянувши на батька, біжить з молодшою сестрою у воду.

Батько (вслід попереджає): «Сина, доця, не бешкетуйте у воді!».

Діти не слухаються і роблять все навпаки: починають хлопатися неподалік від берега та раптом за мить обидва зникають у воді. Вони починають тонути.

Батько (помічає, що щось не так, кричить): «Альоша! Маша!».

Батько кидається у каламутну воду, пірнає, щоб витягти дітей.

Альоша в той самий час намагається схопити сестру за руку.

Альоша (ковтає воду, кричить): «Маша!».

У наступну мить батько витягує обох дітей з води. На обличчі батька стурбованість, злість та радість одночасно.

Батько (витирає дітей рушником, трясє їх за плечі): «Ви могли потонути! Я ж наказував вам бути акуратнішими та не бешкетувати!».

Через деякий час батько обнімає та цілує дітей.

Батько: «Мої рідні, навіщо ви так налякали мене?».

Сцена 4. Альоша – митець (4-6 років)

Спалах-1.

Альоша сидить за столом на кухні й завзято ліпить з пластиліну різні фігурки, а в цей час мати щось готує.

Мати: «Синочка, будь ласка, акуратно. Щоб пластилін на підлогу не впав».

Альоша: «Мама, я акуратно».

Показує матері коника.

Альоша: «Мама, диви що я зліпив».

Мати підходить впритул, удає, що не впізнає персонажа з казки.

Мати: «Молодець, а хто це?».

Альоша: «Мамо, ти що, не бачиш? Це ж коник стрибунець!».

Мати: «Бачу, синку, я жартую. Ти молодець, дуже гарний коник».

Спалах-2.

Альоша малює олівцями.

Альоша: «Тато, диви які у мене космічні герої!».

Батько сидить поруч з сином і дивиться, як той малює.

Батько: «Молодець, синку, тільки не плюй на малюнок».

Сцена 5. Першокласник

Спалах-1.

Альоша, вдягнений у білу сорочку з метеликом, крокує разом з батьками до академії мистецтв. Цього року йому йти в перший клас. Він тримає батька і мати за руки. У всіх щасливі обличчя.

В школі перерва. Альоша біжить по коридору та раптом вривається у завуча.

Завуч: «Альоша, чому ти так себе поводиш?».

Альоша (з під лоба): «Це випадково. Я не хотів».

Завуч: «Щоб я цього більше не бачила».

Спалах-4.

Альоша з сестрою Машою зранку їдуть у трамваї до школи. Обидва дрімають на сидінні.

Помітивши їхню зупинку, Альоша штовхає сестру і тягне за собою.

Альоша: «Маша, вставай, наша зупинка!».

Вони вибігають з трамвая й рухаються у бік станції метро. Альоша випадково наступає на ногу якогось чоловіка, який йде попереду, через що у того відривається каблук. Чоловік різко обертається.

Чоловік (грізно): «Ах ти!».

Альоша: «Вибачте, я не навмисно».

Альоша з Машою швидко зникають у натовпі людей.

Сцена 6. Футболіст

Спалах-1.

Альоша зашнуровує бутси та кладе сумку на підлогу. Потім він відкриває шухляду стола і дістає вирізки з футбольних журналів та зошит – конспект з підклеєними фото команд та зірок футболу. Переглядає його, вчитується в деталі.

Спалах-2.

Альоша ставить м'яч на кутовий і вказує пальцем партнеру на місце, куди буде подавати.

Альоша: «Сергій, у центр!».

Альоша подає. М'яч відбиває воротар, але прямо на ногу Альошиного партнера і той віддає пас Альоші, який вже вибіг з кутового та наблизився до воріт. Альоша б'є у нижній кут і забиває гол.

Альоша: «Гооолл!!! Гоооол!!!».

Він стрибає з іншими гравцями своєї команди від радощів.

Гра продовжується на мокрому полі. Альоша весь у багнюці біжить по лівому краю.

Хтось з товаришів веде м'яч.

Альоша (відкривається): «Діма, пас! Пас! Ну, дай».

Але товариш не помічає його, від чого Альоша засмучується і тупає ногою.

Алеша: «Діма, а чого ти мені не дав пас?».

Товариш у відповідь лише маше рукою.

Матч скінчився, на Альошу з роздягальні чекає батько. Коли Альоша виходить, батько дає йому воду та яблуко.

Альоша (бере яблуко зі сльозами на очах): «Тато ми програли дуже важливий матч! Як ми могли!».

Батько: «Синку, так інколи трапляється. Тримайся, ти ж чоловік!».

Вони йдуть, батько несе на плечі рюкзаки Альоши.

Альоша (дивиться знизу вгору): «Свіжий бузок всього за 15 гривень».

Молодий чоловік дістає 10 гривень, показує Альоші та посміхається.

Молодий чоловік: «За 10 беру!».

Альоша: «Давайте за 12!».

Молодий чоловік: «А ти, малий, умієш торгувати. Як тебе звуть?».

Альоша: «Альоша!».

Молодий чоловік: «Добре, як що ти, Льоха, то давай за 12».

Молодий чоловік додає до 10 ще 2 гривні. Альоша бере гроші, віддає букет і каже «Дякую». Коли чоловік йде, Альоша дістає інший з пакета.

Спалах-2.

Альоша на перші зароблені кошти купує собі та сестрам солодощі та морозиво. Вони разом сідають на лавку у дворі та, посміхаючись, їдять морозиво.

Альоша слухає щебетання сестричок Маші й маленької Насті та розмірковує. **Альоша** (голос за кадром): «Я вже дорослий, тому можу сам заробляти. Завтра ще піду по бузок, поки вона ще не відцвіла. А з зароблених грошей куплю собі гетри, бо бутси мені тато купить. Хоча треба щось сестрам подарувати».

Сцена 8. 2004 рік. Альоша 15 річний революціонер

Спалах-1.

Альоша із дощок майструє у своїй кімнаті транспарант «Ющенко - наш президент!».

Батько повертається з роботи та заходить до кімнати сина.

Батько: «Привіт, сину! Ого, а що це в тебе за лопата?».

Альоша: «Тато, це не лопата, це транспарант. Я сам його зробив. Ми ж йдемо на майдан?».

Батько намагається підняти його.

Батько: «Альоша, так він же важить більше, ніж я сам», - повертається до Матері. - «Мати, спробуй».

Всі сміються (мати, Маша, Настя і сам Альоша).

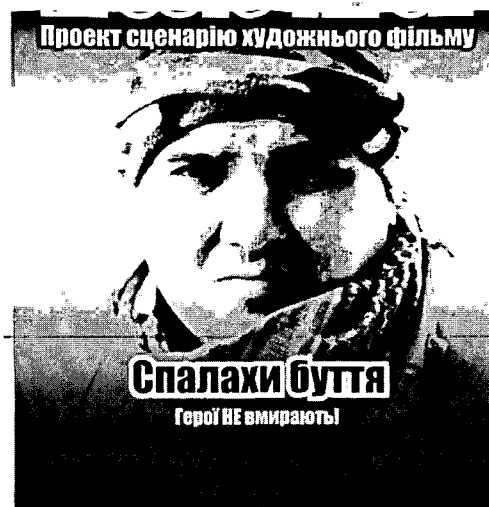
Альоша: «Зате надійний і міцний!».

Пізніше Альоша з батьком їдуть на майдан. При цьому, несуть транспарант разом.

Спалах-2.

Альоша з батьком стоять на майдані перед трибуною і гордо тримають транспарант. Разом з іншими людьми починають скандувати: «Ющенко!Ющенко! Ющенко!». Їх очі горять вогнем і впевненістю.

50

Проект - сценарій «ПРОСТО ГЕРОЙ»
«Спалахи буття» або «...25 за 100!»
ч. 2

Сцена 9. Підліток

Спалах-1.

Альоша кладе плитку на практиці в проф. училищі. Один з однокласників навмисно чіпляє його відро з цементом і воно перекидається частково на Альошу.

Альоша: «Чуєш, ти? Стій!».

Кривдник: «Хто там щось хоче?».

Розвертаючись, Альоша кидається на нього і б'є зліва під око. Супротивник, падаючи, намагається увернутися, але в цю мить отримує ще удар справа.

Хтось кричить: «Сірий, дай йому!».

З іншого боку: «Льоха, провчи цього нахабу!».

В решті решт їх розтягують хлопці.

Спалах-2.

Підробляючи у батька помічником дизайнера-декоратора, Альоша в одному з елітних закладів фарбує невеличку деталь. Батько в цей час займається іншою роботою.

Батько: «Льоша, що там? Готово? Давай, синку, закінчуй швидше».

Альоша: «Через хвилину буде готово!»

Альоша незабаром віддає батькові деталь. Вони разом прикріплюють її на місце.

Батько: «Готово! Ми молодці! Підемо сфотографуємося на фоні нашої роботи, сину», - кличе когось з колег. - «Паша, клацні нас».

Батько і син стають разом перед камерою.

Спалах-2.

У нічному клубі дуже людно. Гучна музика в стилі «технохаус» рве динаміки, всі танцюють. Альоша в танці залицяється до красивої дівчини. Він вже трохи на підпитку.

Альоша: «Класно танцюєш! Як тебе звать, красуня?».

Дівчина: «Даша, а що?».

Альоша: «Да так, класно виглядаєш? Ти сама тут?».

Даша (посміхаючись, підтанцює): «Ні, я з подружкою та хлопцем, він вийшов покурити».

Альоша (оглядається): «І що, гарний хлопець?».

Даша: «Так, а чому питаєш? Хочеш на його місце? Не вийде, я його кохаю».

Альоша: «Шкода, ти мені сподобалася! Ну, тоді бувай, красуню».

Спалах 3.

Альоша після танцю підходить до товаришів.

Альоша: «Хлопці, що за діла? Класна дівуля і знову з якимось кадром. По ходу я дивлюсь, сьогодні подіум не дуже».

Хлопці сміються.

Перший друг: «Гей, братики, ми прийшли сюди потусити, а не на свіданку. Нумо чаркуймо!».

Другий друг: «Але с дівчатами якось веселіше!».

Хлопці посміхаються і схвально кивають.

Спалах-4.

Під ранок хлопці на підпитку йдуть з клубу до метро. Всі жартують та веселяться. Одного з друзів ведуть під руки. Альоша жваво щось розповідає, ділиться своїми планами на майбутнє. Раптом на зустріч їм виходить банда місцевих. Наближаються впритул.

Перший з банди: «Всім стояти! Звідки ви такі веселі в нас?».

Всі примовкли, крім Альоши.

Альоша: «Вдома у себе будеш командувати. Геть з дороги!».

Другий з банди: «Що ти сказав? Так, швидко грошенята, мобілки віддали та можете чимчикувати далі».

П'яний друг Альоші (ледве вимовляючи): «Ууу нассс нічого немаєєє. Ммми з клубу тягнемо. Зовсім порожні».

Ватажок банди: «Ти, козел, нас це не цікавить».

Ватажок наближається до Альоши.

Альоша: «Тобі сказали - ми порожні».

Альоша б'є ватажка в ніс.

Альоша (кричить): «Хлопці, ходу!!!».

Всі хлопці тікають. І навіть той, хто був п'яніший за всіх. Парубки з банди кидаються слідом за ними. На щастя на перехресті з'являється міліцейський патруль. Це зупиняє погоню.

Альоша (не відриваючи погляду від свого творіння): «Мамо, не кричи! Ти не розумієш, високе мистецтво потребує деяких жертв».

Мати з цікавістю дивиться на картину.

Мати: «Ну і що це таке?».

Альоша: «Ця картина називається «Революція сексу!».

В кімнату входять Альошині сестри та, побачивши картину, починають посміхатися.

Спалах-2.

Альоша на вулиці зустрічає товариша.

Альоша: «Привіт, Яріку! Як справи?».

Ярік: «Та мати задовбала. Вимагає, щоб я гроші їй дав на харчі. А що давати? Я щойно на роботу влаштувався! А ти куди поспішаєш?».

Альоша: «Та я тут на курси стилістів записався. Біжу на заняття. Слухай, давай в неділю у футбол с хлопцями зіграємо. А потім пивка поп'ємо. Можемо в нічний клуб сходити. Ти як?».

Ярік: «Та мені зараз не до клубу, 5 грн в кишені».

Альоша: «Добре, тоді зідзвонимося», - біжить, вже з відстані. - «А взагалі, не хвилюйся, я за тебе розрахаюся, братику. Адже ми друзі!».

Спалах-3.

Альоша на роботі (у квітковому салоні) робить свіжий букет і розмовляє зі старшим флористом Іриною.

Ірина: «Альоша, у тебе не аби які здібності, ти інтуїтивно складаєш композицію. Ти малюєш?».

Альоша: «Останнім часом почав більше малювати та ще ходжу на курси стилістів. У мене і тато художник. А ще він дизайнер».

Ірина: «І це помітно. Ти дуже талановитий. Тебе чекає велике майбутнє у флористиці!».

Сцена 12. На заробітки

Спалах-1.

Київ, весна, квітень. Альоша стоїть біля підземного переходу з валізою навпроти виходу зі станції метро «Вокзальна» і читає спортивну газету, іноді поглядаючи на сходинок та на годинник у мобільному. Помітивши батька, пожвавився. Батько підходить, тисне руку.

Батько: «Привіт, сина, давно чекаєш?».

Альоша: «Та ні, приїхав хвилин п'ятнадцять тому».

Батько вказує на валізу.

Батько: «Все взяв?».

Альоша: «Начебто так!».

Батько: «Документи та гроші завжди тримай при собі, як то кажуть, при орденах. О котрій годині відправлення?».

Альоша: «13-45! Час ще є!».

Батько: «Знаю, знаю. Ти у мене розумнику!».

Провідниця просить пасажирів зайняти свої місця у вагоні, оскільки поїзд відправляється.

Альоша сумно дивиться на батька.

Батько: «Синку, веселіше, не сумуй! Я в тебе вірю. У тебе все вийде».

Альоша: «Я знаю, але все одно сумно».

Батько: «Синку, от ти згадай, де тільки твій батько не був. І в Монголії, і в Німеччині, і в Польщі. А ти всього-на-всього у Москву їдеш. Там хоч мова зрозуміла. Так що, все гаразд».

Батько міцно обнімає сина, після чого Альоша заходить у вагон. Поїзд рушає. Альоша махає батькові на прощання.

Батько: «Сина, приїдеш, одразу дай знати. Я тебе люблю, будь молодцем».

Батько теж махає рукою.

Сцена 13. Москва

Спалах-1:

Альоша навідується спочатку в один салон квітів, потім в інший, і всюди йому відмовляють, мотивуючи це тим, що місце вже зайнято.

Альоша: «Давайте я вам сделаю несколько букетов, чтобы вы увидели, на что я способен».

У салоні: «Это не поможет. Место уже занято».

Вечір, Альоша йде сумний по місту.

Альоша: «Що я, слабкіший за батька? Я повинен завтра все це владнати!».

Альоша влаштовується на лавці в сквері біля Київського вокзалу на ночівлю.

Спалах-2:

Поснідавши у привокзальному кафе, Альоша їде на нову зустріч в елітний салон квітів. З ним розмовляють старший флорист і сам директор салону.

Старший флорист: «Так, значит, ты из Киева? А в каком салоне работал, кем и сколько времени?».

Альоша: «Да много где - у меня уже довольно большой опыт по составлению букетов. Обещаю, если возьмете, не пожалеете».

Старший флорист (переглянувся з директором салону): «Значит так, Леша! Сделаешь букет, если он нам понравится, мы тебя берем на стажировку. Договорились?».

Альоша: «Конечно, давайте сделаю».

Альоша підходить до великої вази з квітами та починає працювати. Старший флорист і директор уважно стежать за ним. Через декілька хвилин Альоша протягає їм вишуканий букет. На їхніх обличчях почуття вдовolenня. Вони явно не очікували на таку професійну роботу з боку юнака.

Директор: «Ну что скажешь, Дима, дадим парню шанс?».

Альоша: «Я могу еще лучше! Я сейчас немного волновался».

Старший флорист: «Неплохо для начала. Ну что ж, берем тебя на стажировку. Смотри,

Дівчина: «Не знаю, увидела тебя и улыбка сама появилась».

Альоша: «Уже так поздно, ты не боишься ходить сама?».

Дівчина: «Нет, не боюсь. Я уже привыкла».

Альоша: « А тебя как зовут?»

Дівчина: «Даша, а тебя?»

Альоша: «Алексей, а ты до куда едешь? Кажется, нам в одну сторону. Хочешь, я тебя проведу? Можем даже в кафе посидеть».

Дівчина: «Я не против».

Спалах-2:

Альоша і Даша сидять у кафе, розмовляють.

Альоша: «А я из Києва, а ты откуда?!».

Даша: «А я из Орла. Работаю здесь, а живу у тети».

Альоша і Даша спілкуються ще деякий час, після чого виходять на вулицю й крокують у бік Дашиного будинку. За кілька сотень метрів вона вказує на будинок.

Даша: «А вот и мой дом!».

Альоша: «Как жаль! Неужели на этом все?».

Альоша бере її за руку і притягує до себе, після чого ніжно цілує в губи. Даша не чинить опір, але через хвилину відсторонюється.

Даша: «Мне пора домой! Тетя будет волноваться».

Альоша: «Можно я тебе завтра позвоню?».

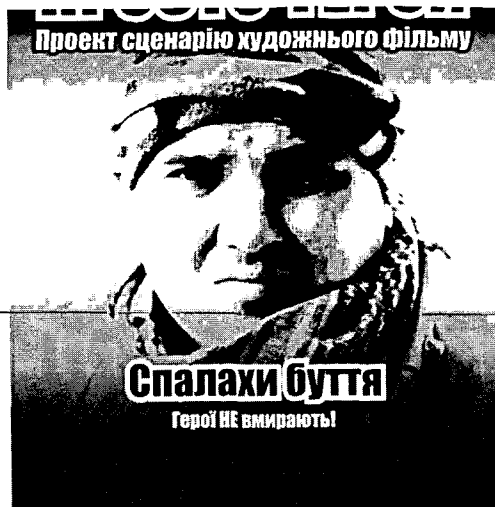
Даша: «Конечно!».

Даша цілує хлопця у щоку і забігає у під'їзд. Альоша дивиться їй услід.

Автори: Дурмасенко О.Л.+ / Дурмасенко О.О./тм "Гржибовський" (с) 13.07.2017р.

Редактор: Ірини Смолич

 50.10.19.

Проект - сценарій «ПРОСТО ГЕРОЙ»
«Спалахи буття» або «...25 за 100!»
ч.3

Сцена 15. Майдан.

Спалах-1:

Київ, вокзал, на перон прибуває поїзд Москва – Київ. Альоша дивиться у вікно тамбура і помічає на пероні батька. Поїзд зупиняється, Альоша з великою торбою вистрибує з вагона.

Альоша: «Тато!».

Батько, побачивши сина, підбігає до нього і міцно обнімає.

Батько: «Синку, ти такий дорослий став, змужнів. Де той худенький хлопчик, який поїхав з дому?».

Альоша: «Його вже давно немає. Але в душі я все такий же шибеник. Ти ж мене знаєш!»

Батько і син, сміючись, знову обіймаються.

Спалах-2:

Альоша з батьком сидять у кафе неподалік від вокзалу та з задоволенням спілкуються. За вікном ллє дощ.

Спалах-3:

Батько вдягає теплу куртку поверх тоншої, збираючись йти.

Альоша: «Тато, ти куди?».

Батько: «На Майдан, синку».

Альоша: «Я хочу піти з тобою!»

Батько: «Тобі ж треба відпочити після дороги. Якщо захочеш, підеш зі мною завтра».

Альоша: «Я не втомився. Хочу піти сьогодні».

Батько (плескає сина по плечу): «Гаразд! Ну тоді збирайся!».

Тому зачекай мене тут».

Батько: «Добре! Я буду тут. Не хвилюйся».

Сцена 16. Напередодні фатального Нового 2014 року

Спалах-1:

Йдуть передноворічні клопоти впереміш з відвідуваннями Майдану. Альоша разом з сестрами-й-батьком-проводжають за столом-старий-рік.

Альоша: «Тату, давай вже відмічати, а то мене хлопці чекають».

Молодша сестра Настя : «А де ви плануєте святкувати?».

Альоша: «У Юри вдома. Його батьки поїхали, і квартира у нашому розпорядженні». Батько піднімає свій бокал.

Батько: «Діти, подякуємо старому року! А ще Господу нашому за все, що маємо!».

Діти разом повторюють «Дякуємо!».

Альоша допиває свій бокал і збирається йти. У передпокої всіх цілує, вітаючи.

Альоша: «Коли прийду, не знаю. Мабуть, що під ранок чи завтра. І ще раз З Новим роком!».

Батько: «З Новим Роком, синку! І поведься чемно!».

Спалах-2:

Святкова ніч, грає музика. Альоша в колі друзів танцює біля ялинки. Всі підспівують популярній пісні українського рок-гурту та вигукують «З Новим Роком!»

Голос за кадром: «Зі всіх присутніх на цій вечірці захищати Батьківщину пішов тільки Альоша».

Сцена 17. Майдан і сестра Маша

Спалах-1:

Альоша і його сестра Маша на Майдані. Маша після роботи допомагає готувати хлопцям їжу.

Альоша: «Ну, як справи? Уявляєш, Дмитра вчора беркутівці пов'язали. Які ж вони тварюки! Ми їм кажемо: «Хлопці, ми ж свої. Ми за майбутнє стоїмо, проти злодія», а один з них відповідає: «Вам кінець, за нами Москва!». То хіба це не заслани козачки? Наші б ніколи так не сказали».

Спалах-2:

Після подій на вулиці Грушевського.

Альоша вночі, весь чорний від кіптяви, одяг пропахнув бензином, телефонує додому.

Слухавку піднімає Маша.

Маша: «Альо, хто це?».

Альоша: «Це я, Олексій! Тато спить? Мені треба, щоб він викликав таксі на Поштову площу. Я не хочу йти до метро. мене там дов'яже міліція»

Сцена 18. Остання подорож до моря

Спалах-1:

Альоша з татом розмовляють на кухні вдома.

Альоша: «Все, тато, я звільнився з роботи та остаточно повернувся додому. Не можу працювати в Москві та чути, як паплюжать нашу країну! Але я не хочу чекати повістки. Я мушу бути на фронті».

Батько: «Синку, не гарячкуй. Ми підемо разом, коли прийде повістка».

Альоша: «Ти не розумієш, я не буду чекати! Це моє рішення! І я знаю, що вчиняю вірно!».

Батько: «Я розумію тебе, синку! Але може, хоч відпочинеш перед цим?».

Альоша: «О, це діло! А куди ти порадиш мені поїхати? Взагалі-то хотілося б трошки поплескатися в морі».

Батько пропонує: « Так їдь на Херсонщину у Лазурне!. Хочеш, я розпитаю у знайомих, що і як?»

Альоша: «Так, будь ласка! Гарний відпочинок ще нікому не завадив».

Спалах-2:

Альоша сидить на березі моря, навколо нього пляжна суєта, купа людей, весела молодь, всюди чути сміх і розмови. Він йде до барної стійки та замовляє пиво. Біля нього компанія, яка теж приїхала з Києва.

Альоша: «Хлопці, ви теж з Києва?».

Один з хлопців: «Так, тільки вчора приїхали. Мене звать Сергій».

Хлопець протягує Альоші руку, щоб потиснути.

Альоша: «Олексій! Будемо знайомі! А ви вже розвідали, де тут можна ввечері відірватися?».

Сергій: «Так, ми вчора знайшли одне непогане місце. Сьогодні теж плануємо туди завалитися. Хочеш підемо з нами?».

Альоша: «Якщо візьмете мене, то залюбки!».

Сергій: «Тоді зустрічаємося в цьому місці десь о восьмій!».

Альоша: «Добре! Я прийду!».

Спалах-3:

Альоша на дискотеці з новими друзями. Серед них є дівчина на ім'я Аня, яка дуже сподобалася Альоші. Коли починається повільний танець, він запрошує її. Деякий час вони танцюють. Дівчина весь час сміється: вочевидь, їй сподобалося спілкуватися с хлопцем.

Сергій (голосно звертається до своїх друзів): «Дівчатка та хлопчики, пропоную йти на море купатися голяка!».

Всі дружно висипають на вулицю й з криками та сміхом біжать до моря. Альоша з Анею теж виходять на вулицю і йдуть на пляж.

Альоша: «А знаєш, Аню, я скоро поїду».

Аня: «Куди, додому? Ти ж щойно приїхав!».

Сцена 19. Доброволець

Спалах-1:

Альоша звертається як доброволець у військкомат Дарницького району Києва. Проходження медкомісії та відповідальний настрій майбутнього Героя. Довгоочікуване отримання військового білету та визначення з датою відправлення команди (13.08.14)

Спалах-2:

Швидкі проводи з друзями та батьком на Оболонській набережній. Серед гостей друзі та знайомі батька та сина. Люда з чоловіком, Андрійом Батоно (грузином, майбутнім героєм АТО), батько, сусідка Олена, брат Люди Юра. Всі решта не знали, та й вже не було часу когось запрошувати. Хто прийшов, то добре.

Альоша з батьком заходять до крамниці, щоб купити щось випити та закусити.

Батько (вказує на прилавок): «Альоша, давай цей сир візьмемо?».

Альоша: «Я не проти! (після паузи) Тато, не хвилюйся за мене. От побачиш, повернуся додому з нагородами та відзнаками! От тільки комусь добряче надаю по зубах».

Батько стискає плече сина.

Батько: «Синку, просто повернися живим, а з нагородами вже, як вийде!».

Спалах-3:

Альоша піднімає свій келих.

Альоша: «Ну що, хлопці, будьмо! Слава Україні!».

Гості: «Героям слава!».

Всі піднімають келихи й чокаються.

Спалах-4:

Альоша та інші добровольці сидять в актовому залі військкомату і чекають на старшого.

Батько з іншими родичами перебуває на вулиці. Через деякий час в актовому залі лунає переклик і команда «На вихід!».

Спалах-5:

Всі прощаються, обіймаються з рідними, дехто з родичів плаче.

Батько (обіймає Альошу): «Синку, прошу тебе, не гарячкуй там! А то я тебе знаю!».

Альоша: «Тато, не хвилюйся, все буде добре!».

Альоша звертається до інших призовників.

Альоша: «Хлопці, йди-но сюди, сфотографуємося» (оригінал-фото в титрах наприкінці).

Всі підходять і батько фотографує Альошу та інших хлопців.

Альоша: «Путлер, ми йдемо! Ми покажемо тобі зворотну дорогу до Кремля».

Лунає команда: «Всі по автобусах!».

Батько знов обнімає сина, після чого знімає з руки свій годинник і надягає його на руку сина

Хтось у відповідь: «Ваша правда!»

Сцена 20. Учебка і передова

Спалах-1:

Полігон, тактичні заняття, Альоша сидить в окопі. Поверх окопу проїжджає танк, після чого Альоша встає з окопу і кидає учбову гранату в умовного ворога з криком: «За Україну!». Поруч лунають вистріли та вибухи.

Спалах-2:

Альоша розмовляє телефоном з батьком.

Альоша: «Тато, ти уявляєш, я сьогодні вперше лежав в окопі під танком. Було страшно, але це непередаване відчуття. І знаєш, деякі хлопці не змогли, а я витримав. Було дуже круто!».

Батько: «Молодець, я тобою пишаюся! Але я тебе благаю, будь там уважним. Навіть на навчаннях хлопці гинуть через неухважність. Не хочу, щоб з тобою таке трапилось, бо ти трохи безрозсудний. До речі, я збираюся найближчим часом завітати до тебе в гості. Сподіваюся, ти не проти?».

Альоша: «Звісно, не проти! Ти що, тату, я дуже цьому радий. Приїжджай скоріше. Можеш і мою сестричку Машу з собою прихопити. Я за неї страшенно скучив».

Спалах-3:

До КПП під'їжджає автівка, з неї виходить батько Альоші та ще кілька батьків інших бійців. Альоша зустрічає його з посмішкою.

Альоша: «Привіт! Як доїхали?».

Батько міцно обіймає сина.

Батько: «Привіт, синку! Добре доїхали. А як ти?».

Альоша: «По різному, але ходімо покажу тобі нашу казарму, де я мешкаю. А потім перекусимо. Ти ж зголоднів після дороги».

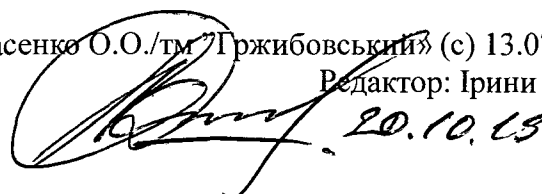
Батько: «Ну добре! Ходімо. Заодно викладу речі, які я тобі привіз. Там є дещо і від твого хрещеного».

Альоша: «Дякую, чудово!».

На їхньому шляху з'являється п'яний солдат. Альоша підходить впритул та хапає його за барки.

Автори: Дурмасенко О.Л.+ / Дурмасенко О.О./тм «Грибовський» (с) 13.07.2017р.

Редактор: Ірини Смолич

 20.10.13.

Проект - сценарій «ПРОСТО ГЕРОЙ»
«Спалахи буття» або «...25 за 100!»
ч.4

Сцена 21. Виїзд в АТО

Спалах-1:

Початок листопаду, формується колона, йде завантаження старого ЗІЛа.

Альоша з іншими бійцями у повній екіпіровці сидять наготові в автівці. У кузові: Женя (позивний «Пузо») - IT-спеціаліст, Олег (позивний «Дід») - 55 років, колишній боксер, Олег (позивний «Селса») - викладач танців, Жека - свояк Альоші, підприємець-будівельник, Денис (позивний «Клещ») - рекламник та інші.

Альоша: «Ну що, хлопці страшнувате? Мені так точно, але нічого, прорвемося. Змусимо цих тварюк бігти аж до самого кордону!».

Хтось з хлопців: «Так! Відповідатимуть за все, за кожного загиблого чи пораненого».

Нарешті колона вирушає.

За кадром лунає пісня гурту «Шабля» під назвою «Гімн кіборгам».

Сцена 22. Піски

Спалах-1:

Окопи, йде обстріл наших позицій. Хлопці напружено та сконцентровано чекають на момент, коли можна бути дати відповідь. Альоша теж перебуває в окопі, виглядає в бік ворога.

Альоша (звертається до побратима на позивний «Селса»): «Олеже, ти як? В порядку?».

Селса: «Нормально. Тільки голову не дають тварюки підняти».

Альоша: «Нічого, зараз ми їм покажемо, де раки зимують».

Альоша трохи піднімається з окопа, виставляє дуло автомата в бік супротивника та натискає на гачок. Чутно постріли.

Хлопці регочуть. Лунає позитивна пісня українського рок-гурту.

Сцена 22. ДАП: відїзд

Спалах-1:

Альоша заходить до командира.

Альоша: «Пане полковнику, дозвольте звернутися?».

Командир: «Дозволяю!».

Альоша: «Прошу направити мене до аеропорту. Я чув, що не вистачає хлопців, тому готовий піти на підтримку».

Командир: «Альоша, синку, ти впевнений у своєму рішенні?».

Альоша: «На всі сто. Якщо не я, тоді хто?».

Спалах-2:

Зранку перед виїздом до аеропорту Альоша зустрівся з волонтером Олегом Брацлавським, огрядним чоловіком, віком 55-60 років, який у мирні часи був підприємцем. Він привіз Альоші посилку від батька. В ній була каска кевларова, ватні штани, жгут та інші необхідні речі. Олег підходить до Альоші та обнімає його.

Олег: «Привіт, герой!».

Альоша: «Вітаю! Радий вас бачити. А батько мені про вас розповідав».

Олег: «Візьми пакуночок, батько тобі тут необхідні речі передав. Якщо буде щось треба, звертайся. Візьми ще фуфайку, в аеропорту знадобиться. Кажуть, холодно буде!».

Альоша: «Дякую, дядю Олег!».

Спалах-3:

Відїзд на початку грудня до аеропорту затримався, але в решті решт невеличка група таки вирушила на БМП у засніжений зимний вечір. Раптом заглух двигун і група залишилася на відкритій місцевості. Командир роздає розпорядження.

Командир (пошепки): «Лягти в сніг, будемо чекати підкріплення. «Сепари» нишпорять навколо, до нас наближається загін супротивника».

Альоша: «Пане командир, може положимо їх?».

Командир: «Всім тихо, не стріляти!».

Трохи пізніше, коли небезпека минула, приїхала підмога. Відтягнули БМП, хлопці пересіли в іншу автівку і група майбутніх кіборгів дісталася ДАПу.

Сцена 23. Бої в ДАПі

Спалах-1:

Йде жорсткий обстріл аеропорту. Температура на вулиці та всередині приміщення -15, але хлопці у запалі бою її зовсім не відчують. Їм доводиться майже весь час перебувати навколїшки, щоб не потрапити під кулі.

19-00, на вулиці темно. Проте освітлення вмикати не можна, щоб не видати себе. З-під вікна чути стогін.

Альоша: «Хлопці, тут брестня поранило. Але я нічого не бачу. Де ти, друже?»

прапор на терміналі.

Лейтенант: «Хлопці, хто зі мною? Хочу встановити прапор на терміналі».

Альоша відреагував першим.

Альоша: «Я йду! Хто ще з нами?».

Третій охочий знаходиться дуже швидко. І вони втрюх, вдягнені у повну екіпіровку, з бойовим прапором біжуть на дах терміналу. Швидко перевіривши територію, хлопці піднялися на дах, де швидкими перебіжками вирушили до парапету, щоб закріпити на ньому прапор. Десь вдалечині чуто постріли. Лейтенант намагається встановити прапор, але він не тримається і весь час падає. Тоді прапор бере Альоша і з силою заштовхує держак в отвір. В цю мить лунає постріл - працює снайпер. Куля потрапляє у берц, прориває шкарпетку та обпалює ногу Альоші. Хлопці всі втрюх тікають з даху.

Спалах-3:

За домовленістю з ворогом кіборги на КРАЗі виїжджають з ДАПу спеціально створеним для них коридором. Чуто викрики «укропы», «бендеровцы», «что вы пришли на наш Донбасс». Альоша звертається до побратима.

Альоша: «Серьога, ти це чуєш? Хай тільки рипнуться, всіх покладу! І байдуже, що зі мною буде».

Побратим: «Так, братику, разом покладемо! За всіх загиблих».

Альоша: «І за нашу рідну Україну!».

Сцена 24. Нагороджений відпусткою

Спалах-1:

Побратими з 93-ї бригади зустрічають Альошу з ДАПу.

Побратим: «Як ти, Льоха? Ти просто красунчик! Справжній Кіборг! Чули, що ти прапор встановив?».

Альоша: «Так, з хлопцями постаралися».

Побратим: «Ну ви просто Герої!».

Спалах-2:

Хлопці паряться в бані. Все відбувається майже на передньому краї.

Олег-своаяк: «Добра баня! Майже, як удома!».

Всі погоджуються. Несподівано відкриваються двері, заглядає вартовий.

Вартовий: «Льоха, Динамо, тебе дали відпустку на 5 днів. Командування нагородило за аеропорт. Тільки швидко, їдеш прямо зараз. БМП-шка на Червоногвардійськ від'їжджає за півгодини».

Альоша: «Дійсно? Оце так подарунок! Все, хлопці, я побіг!».

Альоша вибігає з приміщення.

Спалах-3:

Альоша їде в БМП з іншими відпускниками, де вони діляться своїми бойовим досвідом.

Сцена 25. 5 днів дома

Батько: «Так які питання? Зараз купимо!».

Всі втрьох заходять до крамниці та купують колу. Альоша жадібно п'є її.

Спалах-2:

Всі в трьох йдуть у переповненому метро, спілкуються, відчують на собі зацікавлені погляди. До Альоші підходить незнайома жінка і простягає 200 гривень.

Незнайома жінка: «Візьми, синку. Дякую тобі, що ти захищаєш нас!».

Альоша відмовляється від грошей.

Альоша: «Дякую вам, але не треба. Це ж наш обов'язок!».

Батько долучається до розмови.

Батько: «Дійсно, не треба».

Незнайома жінка: «Але я наполягаю. Для мене це дуже важливо!».

Альоша неохоче бере гроші.

Альоша: «Ну добре! Не хочу вас ображати. Хоча це було зовсім необов'язково».

Спалах-3:

Альоша з батьком і сестрами прогулюються Великою Васильківською та спілкуються.

Альоша: «Знаєш, тату, я тепер зовсім інакше ставлюся до життя.

Коли повернуся з фронту, обов'язково одружуся й продовжу службу. Наприклад, в УБОЗі, щоб боротися зі всією цією наволочу, що привела до війни та заважає розвитку нашої країни».

Батько: «Так то воно так, синку, але я вважаю, що твоя справа - то ремесло. В тебе це від Бога, і коли не буде війни, ти повинен будеш займатися мирними справами».

Альоша: «Я розумію, але все ж таки - не можу. Треба спочатку вичистити суспільство, а потім творитиме».

Спалах-4:

Заходять у кафе повечеряти. Сідають за стіл, розмовляють.

Альоша: «Ти знаєш, тато, на війні видно будь-яку людину! Одразу стає зрозуміло, чого вона варта. І якщо б всі поводитися як слід, то й втрат було б набагато менше».

Батько: «Так, я це знаю, що бовдурів у вас вистачає. Тому, я дуже тебе прошу, будь уважним, зібраним, щоб не залежати від інших. Бо на війні все вирішує випадок».

Альоша: «Тато, я зараз ціную життя як ніколи, ще треба стільки зробити! Але ж захищати ж комусь країну треба!».

Батько: «Так, синку, я це розумію».

Після кафе прогулюються Києвом. Альоша явно насолоджується містом і спілкуванням з рідними.

Спалах-5:

Батько з сином розмовляють вдома. Альоша час від часу заходиться сильним грудним кашлем. Батько уважно дивиться на нього.

Батько: «Сину, у тебе такий страшний кашель і у грудях хрипить. Може, до лікаря

Альоша після зустрічі їде на метро додому. Дивиться на молодих людей, які посміхаються, спілкуються один з одним, і перед його очима стає обличчя такого ж молодого хлопця, якого розрубало навпіл, коли до окопу потрапила міна.

Спалах 7:

Альоша разом з батьком і сестрами стоять на автовокзалі біля автобуса, який скоро відправляється на схід країни. Альоша знову повертається у Піски. На вулиці вже вечір, йде дощ. Сестри постійно обіймають брата, цілують його, лунають побажання та жарти. У всіх в руках пластикові стаканчики, в якій розлито коньяк.

Альоша: «Дівчата, ви мене вже змучили. Досить обійматися!».

Всі посміхаються.

Альоша: «Краще випиймо за нашу перемогу».

Батько бере рюкзак Альоши.

Батько: «Синку, час сідати в автобус. Він скоро від'їжджає».

Альоша бере рюкзак і сідає в автобус. Його місце біля вікна. Коли автобус відходить, Альоша посміхається та махає рукою рідним, а потім стискає долонь у кулак на знак того, що все буде добре.

Сцена 26. Піски-2

Спалах-1:

Альоша повертається на передову, заходить у бліндаж. Його радісно зустрічають побратими, обіймають. Альоша одразу починає з сумки діставати гостинці: цукерки, цигарки, пляшку коньяку. Починається імпровізоване застілля. У Альоші дзвонить телефон. Це виявляється батько, Альоша відповідає.

Альоша: «У мене все добре, я вже на місці. Чим займаємося? Трошки святкуємо з братиками моє повернення, поки тиша. Все, я пішов. Потім ще зв'яжемося».

Спалах-2:

Йде бій. Альоша біжить окопом, хапає з ящика кулеметну стрічку, швидко повертається на позицію. Позаду чує, що хтось кричить йому.

Босць: «Братику, у тебе є аптечка? Я свою вже використав. Там Серьогу зачепило! Потрібна допомога».

Альоша підбігає до пораненого.

Альоша: «Тримай! Вибач, це все, що у мене залишилося».

Босць: «Та нічого. Цього достатньо».

Альоша: «Добре, тоді я побіг».

Альоша повертається на позицію, але бій тимчасово припиняється.

Альоша: «Щось замовкли, покидьки. Напевно своїх двохсотих збирають».

Хтось з хлопців: «Ну що, може, перекуримо?».

Хлопці підтримують, дістають цигарки, трохи відпочивають, не забуваючи контролювати периметр.

Альоша: «Та я й не ображаюся. Я ж розумію, у них своє життя. А мені потрібно країну захищати. Може, знову в аеропорт піду, там завжди людей не вистачає. Хоча, якщо чесно, не розумію, навіщо його тримати. Там суцільні руїни залишилися. А скільки хлопців поклали. Підірвали б його та й все».

Спалах-2:

Альоша після нічної варти прямує до хлопців у сусідній бліндаж, щоб відпочити, попити чаю з побратимами та поспілкуватися.

Альоша: «Знахабніли «сепари», кожні півгодини обстрілюють. Навіть помріяти ніколи». Хлопці сміються. Несподівано чути постріли.

Раптом лунає крик: «Тривога! Зайшло ДРГ!».

Повторюється **Сцена 1**. Коло життя замкнулося.

Сцена 28. Після життя (документальна хроніка)

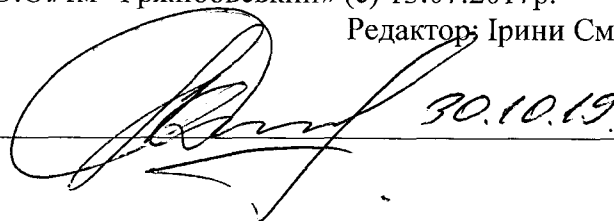
Спалах-1:

Кадри документальної хроніки: біля могили героя, меморіальних дощок, меморіального музею пам'яті та інших могил Героїв і меморіальних дощок.

Документальні факти: встановлення прапору, інтерв'ю Альоши, відео з «гражданки», від'їзд на схід. Лунає пісня гурту «Шабля» «Браття Українці» (Гімн кіборгів).

Автори: Дурмасенко О.Л.+ / Дурмасенко О.О./тм "Гржибовський" (с) 13.07.2017р.

Редактор: Ірини Смолич

 30.10.19

ЩОБ КВІТЛА НАША ВСЯ РОДИНА

Спрадавна в світі так було:
Як сонце, небо, дім, тепло...
В людей - одні, то вже родина.
У нас — земля одна на всіх
І дах один, один поріг,
Єдина мати — Україна

Незламна, вільна і свята,
Прекрасна, щедра, золота,
Якою мали б всі гордитись.
Хоч доля в кожного своя,
Та разом ми — одна сім'я,
Нам жити б в згоді і любитись.

НАШЕ ПОЛЕ ЗАСІЄМО РАЗОМ

Повизбируймо всюди, з-під ніг,
Любі друзі, сміття і каміння...
І засіймо поля вздовж доріг
Тим зерном, що дасть добре насіння.

Що - найкраще, аби проросло
І врожай щедрий потім давало,
Щоб достатку в нас більше було.
І життя наше радісним стало.

Аби щастя прийшло в кожен дім,
У найменший куточок, родину,
Щоб було тепло й затишно всім,
Щоб вернулись назад в Україну

Наші діти, що десь по світах
Кращу долю для себе шукають,
Бо вона тепер в наших руках,

Повизбируймо все, що в
нас є
Непотрібне, шкідливе вже
нині
І будуймо всі разом своє
Гідне, світле життя в
Україні.

Проте, сумний сьогодні час —
Між нами... сталось так нараз,
Що один одного не чує.
А той, хто нас почути б мав,
Про власні блага більше дбав,
Бо біль чужий не всіх хвилює.

Тож треба, що б там не було...
Вернути радість і тепло.
Назад — й від батька і до сина
Зібратися, та дружно всім
Відбудувати рідний дім,
Щоб квітла наша вся родина.

ШАНУЙТЕ МОВУ

В дитинстві — нею нам
співали колискову,
Її від мами вперше кожен з нас
почув...
Не забувайте, українці, рідну мову,
Вона єднає нас, де б в світі хто не був.

Така прониклива, співуча,
мелодійна,
Знімати може біль, міняти стан
душі.
Вона — виразна і лірична,
мелодійна,
Слова її самі лягають у вірші.

Прислухайтесь до пісні, що лунає —
Які зворушливі і теплі в ній слова...
Хто серцем кожен звук її
сприймає,
Добрішим робиться, в них
музика жива.

До мови внуків і дітей своїх
привчайте,
Себе, зневагою до неї, не
ганьбійте,
Походження своє й коріння
пам'ятайте,
Шануйте мову, українці, й
бережіть.

НЕ ДІЛІТЬ УКРАЇНУ!

Не грішіть, не діліть Україну, Любі діти, на захід і схід,
Бо вмирили за неї — єдину
Наші предки — ваш прадід і дід...

Україна соборна і вільна
В снах і в мріях ввижалася їм,
Не роздрібнена і неподільна —
Це і є нині рідний наш Дім.

Хоч з криниці його воду пили
Чужоземці всіляких мастей...
Люди землю свою боронили
Від непрошених, наглих гостей.

Нині хочуть державу ділити,
Як хлібину, що в торбі лежить,
Не чужинці, свої, рідні діти —
І від цього душа так болить.

Є святині, які не вмирають,
Бо безцінні і вічні вони,
Їх століттями оберігають...
Не діліть Україну, сини!

ЩЕ БУДЕ МИР У НАШІМ ДОМІ

Прости нам, люба Україно,
Що в дім твій вдерлася зима...
Тепло зникає там повільно,
Де миру й злагоди нема.

Нам взятися б усім за руки,
Коли прийшли тривожні дні —
Сьогодні діти наші й внуки
Складають іспити складні.

Ми стільки іспитів здавали
В лиху годину вже не раз...
І біди всі перемагали,
Які приходили до нас.

Тож й нині справимося з ними,
Лиш нам зневірись не дай! —

НЕ РОБІМО БОГІВ ІЗ ЛЮДЕЙ...

Поверніть собі віру, зневірені! —
Щоб зцілити розбиті серця,
Позбирайте надії розвіяні —
Не буває грози без кінця.

Українці, все в світі міняється:
І природа, і люди, і час...
Безнадійним життя залишається,
Як зневіра вселяється в нас.

Треба вірити, що б там не сталося —
Сонце буде всміхатися нам!
На майбутнє — аби все вдавалося,
Вірмо в себе, бо «новим панам»

Не до нас, досить бути наївними! —
Скільки гасел вже чули, ідей...
Щоб надалі були ми щасливими,
Не робімо Богів із людей!

ДОЛЯ І МИ

Долю маємо вдячно приймати,
Та буває в житті і не раз,
Коли треба її підправляти,
Щоб вона була світлою в нас.

Хто старається скрасити долю,
Та на краще змінити щось в ній,
Той повинен зібрати всю волю
Й домагатись в житті своїх мрій:

Не здаватися, вихід шукати,
Страх долати, байдужість і лень,
Та не скиглити, не нарікати,
Не ходити по світі, як тіль...

Тим, хто вперто шукає дорогу
До мети, в кого витримка є,

З людьми терплячими такими
Прийде й на нашу землю рай.

А те, що згоди в нас немає
Сьогодні — то минеться все...
Порозуміння всіх з'єднає
І мир у дім наш принесе.

НАБОЛІЛО...

Сумно нині від того постійного,
Примітивного вибору тем,
Шуму, галасу телевізійного,
Що нав'язують нам день-за-днем...

Ті, що люблять лише красуватися,
Ті, що можуть купити ефір
Й «лізуть» в нього, аби показатися
Вже «протерли» екрани до дир.

Безталання — нікчемне, сіресеньке
Виставляє на люди себе І не йме, що
маленьке й рябесеньке
На екрані — велике й рябе.

Все, що вже наболіло — зібралося,
Хоч слова ці мої не про всіх.
Не судила ніколи — прорвалося...
То ж даруйте мені такий гріх.

ЗА ПРАВДУ Й СВОБОДУ!

Встаньмо, браття, під знамена за
святу, єдину,
Незалежну, неподільну, вільну
Україну!
Хто готовий сам творити день новий
держави —
Відданих борців народних
поповнюйте лави!

Приспів:

Тим, хто вірить в свою перемогу —
Доля руку завжди подає.

МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ, УКРАЇНО

Молюсь за рідну Україну,
Щоб їй спасіння Бог послав,
І нас всіх у важку годину
Самих з бідною не лишав.

Щоб нам простив гріхи всі наші
Й своєї Мудрості навчив,
Аби очистилися душі
Й ніхто з нас Правду не чорнив.

Та щоб її не продавали
За гроші й блага, наче гній.
І біль чужий всі відчували
В своєму серці так, як свій,

Щоб люди наші всі навчились
Ділитися своїм теплом,
Зі злом ніколи не мирились,
Платили б за добро — добром.

Нічого вічного немає,
Є Вічність лиш на Небесах,
Земне все кожен залишає... Тож
Істина — у цих словах.

ГІМН КИЄВУ

На старих Дніпрових схилах, де
вітри гуляли,
Місто Київ наші предки колись
заснували.
І затьмив красою Київ всі міста й
столиці,
Й потяглись до нього люди, наче до
криниці...

Славне місто — освятили, щоб

Уперед, хто сильний духом, бо пора
настала,
Щоб синів надійних, вірних Україна
мала,
Що стіною можуть стати у важку
годину За народ свій, мир і спокій, за
кожну родину.
Нас в одну сім'ю велику дух братства
з'єднає,
Однодумців — патріотів всіх до лав
збирає,
Щоб жили у дружбі й згоді в Україні
люди
І достойну Долю мали, як у світі
всюди...

Приспів:

Встаньмо, браття, під знамена за
Правду й Свободу, Щоб надбання
захистити усього народу.
З нами Віра і Надія і незламна Воля,
Щоб усім на Україні усміхнулась
Доля.

ЩОБИ СОН НЕ ПРОПАВ

Як могло таке статися з нами? —
Той, хто нас захищати би мав,
Поробившись «новими панами»,
Стільки долей людських поламав...

Вам здавалось, панове, що люди
Вічно будуть рабами у вас? —
Безлад той, що ми бачимо всюди,
Ви створили, шановні, та час

Зараз інший настав в Україні, —
Бог заступників вірних нам дав...
Тож покайтесь маєте нині,
Щоб у вас тепер сон не пропав,

Як у нас, коли зло ви творили
В ріднім домі, забувши про гріх,
А, щоб люди його вам простили,
Треба каятись щиро, про всіх...

цвіло віками,
Пагорби забудували Храмами й
Церквами,
Щоб Святині ці і Віра всіх людей
єднали,
На добро й звитяги славні їх
благословляли.

Тож, єднаймося, кияни, як одна
родина,
Всі здобутки передаймо від батька до
сина,
Щоб усім всміхалась Доля і був Мир
між нами,
Щоб ми з вами залишались сестрами
й братами.

Слався, Києве квітучий, серце
України!
Бачив ти всього немало: розкіш і
руїни,
Знав і злети, і падіння, загоював
рани...
І милуються тобою нині світ й кияни.

ДАЙ, БОЖЕ, НАМ...

Благословенні ті, хто серцем вболіває
За рідний дім, його майбутнє, рід...
Чому ж тоді нас доля обминає,
У чім причина вічних наших бід?

Чому сьогодні розбрат поміж нами,
Чому душа за край свій не болить?
Стають вчорашні друзі ворогами
І рідну землю пробують ділити.

Хіба такими бачити хотіли
Усіх нас наші прадіди, діди?
І ті, що найдорожче не жаліли —
Життя... й пішли у Вічність назавжди

За те, щоб процвітала Україна,
Щоб в щасті внуки, правнуки росли.
Ми — різні всі, та в нас земля —
єдина,

Ви продумали всі свої дії,
Та простих не збагнули речей:
Що найбільше багатство — це мрії,
Яких вкрасти не можна в людей.

БУДЬМО, ЛЮБІ МОЇ УКРАЇНЦІ!

Хочу тост піднести цей за нас,
Щоб надія жила в кожному серці,
Щастя вам, дорогі, в добрий час!
Будьмо, любі мої українці!

Друзі, маємо вірити в
теВідшумлять усі грози над нами,
Україна, мов сад розцвіте,
І стоятиме міцно віками.

Наші біди усі відійдуть
Ті, що довго серця нам ятрили,
Мрії втрачені знов оживуть,
Крила виростуть, з'являться сили...

І тоді зникнуть болі і щем,
Що роками вселялися в груди.
І життя день за днем, день за днем...
Щасливішим ставатиме всюди.

Бо позбудемось всіх наших бід,
Із якими були наодинці,
Ми тепер не самі — з нами світ...
Будьмо, любі мої українці!

ВІД БОЛЮ ХОЧЕТЬСЯ КРИЧАТИ..

Злетіла ще одна весна,
Тривожною була вона...
Між нами непорозуміння,
Протистоянь стіна німа,
Бо усвідомлення нема,
Що в нас усіх одне коріння.

А нам би зводити мости,
Надбаня наші берегти
І рідний Дім свій шанувати,
Та ми уже багато літ
Чомусь, дивуємо весь світ,

Якими б віра й мова не були.

Брататись, друзі, маємо, єднатись,
Усе в житті залежить лиш від нас —
І буде доля всім ще усміхались,
Дай, Боже, нам прискорити цей час!

НАМ ТРЕБА ЗВОДИТИ МОСТИ

Життя показує, що світ,
Який існує сотні літ,
Ще стільки ж міг би існувати,
Якби народи на Землі
Усі — великі і малі —
Навчились не конфліктувати.

І суперечки всі гуртом
Вирішувати б за столом,
Та мудрі рішення приймали.
Тоді б і воєн не було,
І на планеті все б цвіло,
Та люди всі б щасливі стали.

**Нам треба вчитися усім
Оберігати рідний дім
І нашу Землю прикрашати:
Нові позводити мости,
Сусіду руку простягти,
Та один-одного прощати.**

«Навіщо на землі своїй
Все створене віками в ній
Так нищити, яка причина,
Що нині смута між людьми,
Чому по різні боки ми,
Як Україна в нас єдина?»

А цвіт весняний, наче сніг
Кружляє й падає до ніг...
Від болю хочеться кричати,
Що треба жити мирно всім,
Аби щасливим був наш Дім,

Тож, може, час настав спитати:

ПОКАЙМОСЯ...

Покаймося і прозріваймо
У цей складний, тривожний час!
Від скверни душі очищаймо,
Гріхів немало є у нас...

Лікуймося від всього бруду,
Щоб долі світлими були,
Щоб не ганьбили свого роду,
І внуки нас не прокляли

За те, що в рідній Україні
Багато сліз і нарікань...
За те, що нищимо святині,
Байдужі до її надбань.

За те, що робимось чужими,
Глухі до болю і біди
Свого сусіда, хоч одними
Були в нас прадіди й діди.

Щоб по світах не старцювати,
Достойно жити в світі цім,
Ми всі повинні пам'ятати,
Що Україна — це наш Дім.

І гідно в світі виглядати

НАШ ДІМ

Слова ці адресую тим,
Для кого Дім, Сім'я, Родина —
Співзвучні з іменем одним,
Таким співучим: УК-РА-Ї-НА.

Як пахне хліб наш на столі,
З дитинства кожен пам'ятає,
Та, чи всі знають, що землі
На світі кращої немає?

Її любити й берегти
Дітей з дитинства вчити треба,
І цю любов в серцях нести
Усе життя й просити в Неба,

Щоб край наш милий процвітав
Й про нього в світі знали всюди,
Щоб світлу Долю кожен мав,
Жили достойно наші люди...

І шанували рідний Дім,
Та іменем його гордились
Всі ті, хто є сьогодні в нім
І ті, що ще не народились.

СУМНА ЛЕГЕНДА

В одній країні сотні літ
Жили прості, звичайні люди:
Родину шанували, рід,
Про їх гостинність знали всюди.

Багаті землі люд той мав,
Їм зазрили усі сусіди...
Хтось руку дружби простягав,
А хтось — приносив горе й біди.

В години горя чи біди
Вставали люди всі стіною,
Ділились краплею води
І хлібом, крихтою малою...

Не раз... на клаптя рвали край

Від того легше не було —
За ними пам'ять скрізь ходила,
Мов тінь й серця вогнем пекло,
Як снилась їм домівка мила.

Тим часом, в рідному краю
Відстояли свободу люди,
Звільнили землю всю свою
Від зла й про них почули всюди.

Захоплювався ними світ,
Колишні вороги і друзі...
Тепер довгостраждальний рід
Міг жити в мирі і союзі!

І ті, хто по світах блукав,

Близькі грабіжники й далекі,
Шукали там для себе рай
Малі злодії і великі.

Рабами люди в них були,
Не мали власного нічого,
Боролись з горем, як могли,
Та долі не було ні в кого.

Вони ходили по світах,
В чужих краях її шукали,
Носили біль в своїх серцях
І, хоч його від всіх ховали,

ВІД ЗАХОДУ ДО СХОДУ

Вже час настав, щоб вдарили на сполох
Малі й великі дзвони в Україні —
Руйнуються, стираються на порох
Усі Надбаня наші і Святині.

Щоб звуки їх від Заходу до Сходу
Почули ті, хто ще спроможний чути,
Хто вірить у Майбутнє свого Роду,
Якого завтра може вже й не бути...

Тож, щоб Майбутнє наше захистити —
Підводьмося, хто здатний ще стояти!
Аби достойно в цьому Світі жити —
Самі всі біди маємо долати.

Не створюймо богів, Господь — Єдиний,
Борімося зі злом, всіляким брудом,
Оберігаймо Дім і Дух родинний,
Щоб гордо називатися — Народом!

Могли б вернутися додому.
Та... розбрат в тих краях настав,
Який не снівся ще нікому.

Взялись ділити, як пиріг
Країну й ділять і до нині
Там можновладці всім на сміх
І на біду усій родині.

...

Є мудрість у словах простих,
Яку сповідають народи:
«Не буде щастя в домі тих,
Де між людьми немає згоди».